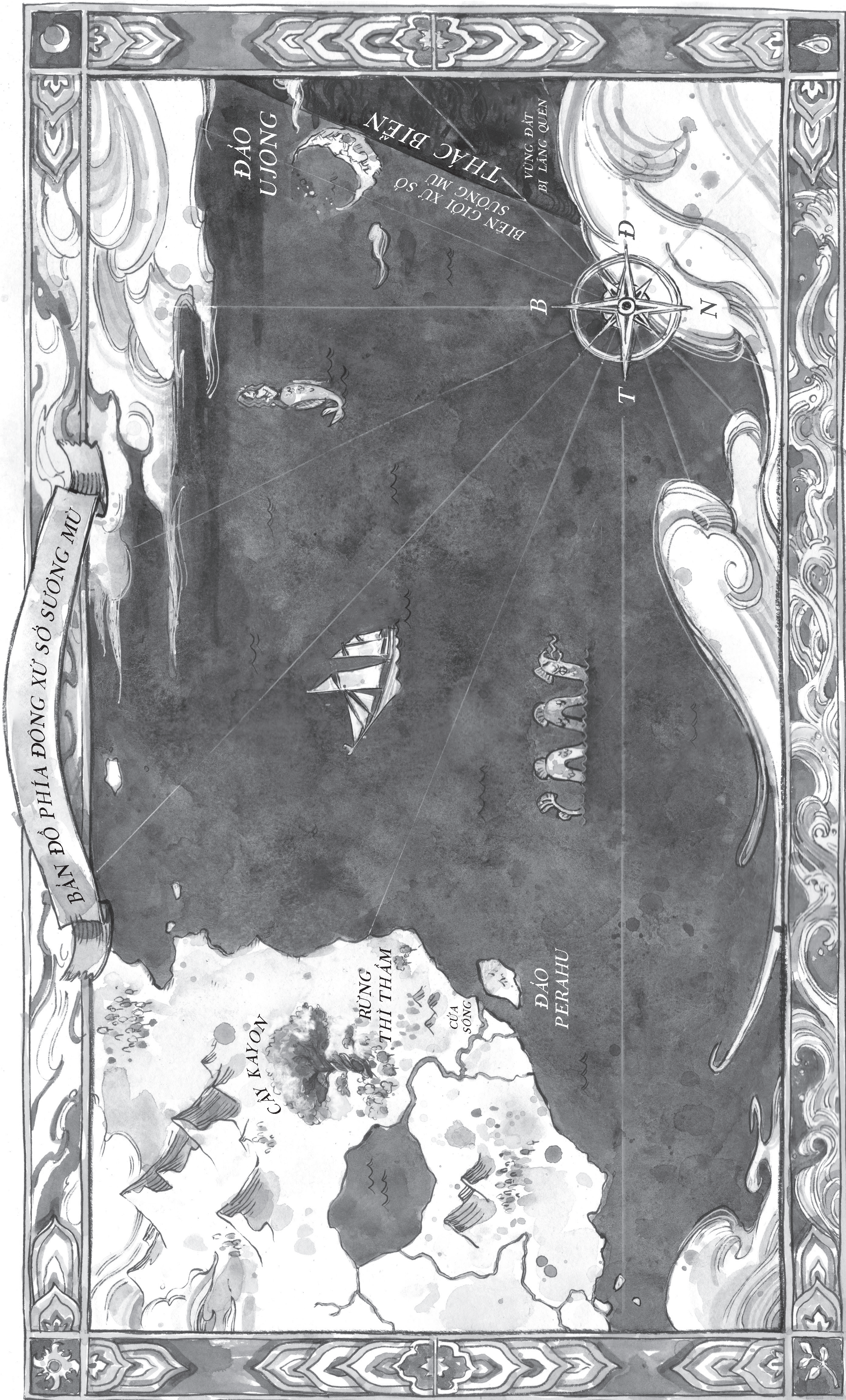

Bản đồ phía đông Xứ Sở Sương Mù

PHẦN I

Ở NHÀ ÔNG BÀ NỘI

Cái đêm Alexis đánh mất kí ức của ông nội đã bắt đầu như bao đêm của bao ngày bình thường khác trong hai tuần vừa qua: hai ông cháu đi dạo quanh văn phòng của ông.

CHƯƠNG I Tắm tắm thần

Cái đêm Alexis đánh mất kí ức của ông nội đã bắt đầu như bao đêm của bao ngày bình thường khác trong hai tuần vừa qua: hai ông cháu đi dạo quanh văn phòng của ông.

Họ rảo bước ra bờ sông trên con đường quen thuộc. Lá thu lạo xạo rồi vỡ vụn dưới chân như khoai chiên bị ánh nắng màu hổ phách nướng chín.

Alexis đứng lại. Vùng da ngay trên khuỷu tay trái của cô bé đau nhói. Rồi ngứa ngáy. Khó chịu cực kì.

“Á!” Cô bé càu nhàu. “Lại muỗi đốt! Eooo!” Cô bé giận dữ khua tay, cố bắt con muỗi đang lượn vù vù như máy bay. Dù cái bụng no máu lặc lè, con muỗi vẫn xoay sở bay thoát ra ngoài tầm với.

“Á!” Cô bé đá văng chồng củi xếp gần đó, làm bụi tung mù lên.

“Sút! Ghi bàn!” Ông nội giơ hai tay lên trời, làm bộ ăn mừng. “Vàààooo!” Ông dài giọng trêu. “Một đường cong hoàn hảo! Bé Mầm, cú sút đẹp lắm!”

“Eo ơi! Cháu ghét bọn muỗi thế không biết! Giá mà cháu đá được chúng nó.” Cô bé cúi nhìn vết muỗi đốt, mái tóc đen mun xòa xuống đôi má ửng hồng.

“Cháu đứng yên đấy.” Ông nội nghiêng người về phía cô bé. “Để ông phát quang đám dây leo cho.” Tóc tai rối bù xòa xuống trán Alexis, lòa xòa như dây leo mọc dại trong rừng. Ông lấy ngón trỏ gạt tóc cô bé sang hai bên, để lộ đôi chân mày cau cau có có cùng đôi mắt màu ca cao nheo lại.

Họ đang ở trong rừng, hay “văn phòng” – theo cách ông nội gọi. Hồi trẻ, ông là nhà thực vật học. Dù nghỉ hưu đã lâu, ông thích loanh quanh trong rừng với cây cối hơn là ra ngoài giao du với mọi người.

Hai tuần trước, cha mẹ gửi Alexis đến nhà ông bà nội. Kể từ đó, cô bé bắt đầu có thói quen cùng ông nội đi dạo quanh “văn phòng”. Bà nội cô bé mở quán cà phê dưới phố. Gọi là “phố”, nhưng chỉ là dãy hàng quán san sát dọc một con đường.

Dân trong vùng gọi đó là Đường Chính. Tối tối, Alexis xuống quán bà nội ăn uống no nê. Xong xuôi, cô bé đưa ông nội băng qua ngôi nhà gỗ của ông bà, vào rừng đi dạo.

“Để ông xem nào...” Ông sẫm soi cánh tay cô bé. Ánh hoàng hôn loang loáng trên đỉnh đầu ông nội bóng lóa. Ông bảo, đầu hói là do trán to ra để chứa vừa bộ não liên tục phát triển. “... Có lẽ phải cắt cái tay này đi thôi.”

“Ông đùa chả buồn cười.” Alexis làm mặt xấu. “Ông là nhà thực vật học, chứ có phải bác sĩ đâu.”

“Vẫn chuyên về sinh học mà. Bé Mầm này, hay ông kể cháu nghe sự tích vết muỗi đốt nhé?”

Khóe môi Alexis cong lên thành nụ cười tí tị trong khoảnh khắc, rồi vội trề xuống. Cô bé nhăn nhó trêu người.

“Ông ơi ông! Cháu ngửi thấy mùi gì lạ lắm! Ông có biết là mùi gì không?”

Cô bé giả bộ hít hít ngửi ngửi xung quanh một hồi.

“Ô kìa! Hình như là mùi thơm câu chuyện mới ông sắp cho ra lò!”

Ông nội nháy mắt với cô bé rồi bắt đầu.

“Dân bộ lạc Tlingit bên Mĩ kể rằng: Ngày xưa ngày xưa, có gã khổng lồ rất thích ăn vật thịt người lúc nửa đêm. Có hai cha con nhà nọ sống nương tựa vào nhau, thế rồi ngày nọ, người cha bị gã khổng lồ tàn ác bắt mất. Cậu bé dũng cảm thề rằng, dù phải hi sinh tính mạng cũng sẽ tiêu diệt gã khổng lồ, trả thù cho cha...”

Thấy ông nội bắt đầu kéo sợi ngôn từ để dệt thành câu chuyện, tim Alexis sung sướng nháy cẳng. *Hoan hô, đến giờ kể chuyện rồi!*

Dù cố tỏ ra không thèm, kì thực, Alexis căng tai căng mắt, dõi theo từng cử chỉ, lời nói của ông nội. Ông thường kể chuyện để cô bé nguôi hờn giận, giống như người ta rót nước lạnh làm nguội chảo gang mới bắc từ bếp xuống.

Mấy ngày này, Alexis cần dòng nước mát lạnh đó hơn bao giờ hết.

Cha lại chuyển việc sang nước khác. Lần này là Campuchia. Mẹ đi theo thu xếp nhà cửa ổn thỏa rồi mới đón cô bé. Thế nên cha mẹ gửi Alexis sang ở với ông bà nội. Cha mẹ sẽ tìm nhà và đăng kí trường mới cho cô bé trước khi năm học bắt đầu.

Hết kì nghỉ hè là cái vòng lặp luẩn quẩn lại tiếp tục...

Nghe ông kể chuyện là niềm an ủi duy nhất của Alexis, giúp cô bé tạm quên nỗi lo âu phải làm quen với mọi thứ lại từ đầu. Địa chỉ trên thư gửi Alexis không ngừng thay đổi, chỉ có những câu chuyện của ông nội thủy chung đồng hành cùng cô bé. Khi không thể đến thăm, kể chuyện bằng lời, ông nội viết thư hoặc gửi sách cho cháu gái.

Chẳng biết từ khi nào, những chuyện kì ảo về các sinh vật huyền bí ông kể trở thành phần thân thuộc trong tuổi thơ Alexis. Khi nhắc đến nhà, cô bé nghĩ đến những câu chuyện đầu tiên, chứ không phải những thành phố xa lạ cùng những căn hộ không ngừng thay đổi.

“Chết này, yêu quái!”

Ông nội nhặt cành cây gãy, vung lên dững mãnh, đưa câu chuyện lên cao trào. Nhìn ông như tên cướp biển ục ịch, mái tóc gần như bạc trắng, đang say sưa chiến đấu với cái bóng của chính mình.

“... Vị anh hùng của chúng ta gom chút sức tàn, vung gươm... và đâm thẳng vào bụng cóc phệ của gã khổng lồ!”

“Phải vậy chứ!” Alexis hoan hô. Cô bé nhanh chóng kết luận: *Sách và thư cũng hay đấy, nhưng nghe ông kể chuyện thế này vẫn là nhất.*

Người kể chuyện loạng choạng bước giật lùi. Lúc đi lướt qua cháu mình, ông không quên xoa đầu cô bé. “Yêu quái loạng choạng, lùi dần về mép hố...”

“Ngã này, ngã này!” Alexis dọa yêu quái.

Ông nội bật ra tiếng rên thảm thiết:

“AAAAAA! Gã khổng lồ bước hụt, cứ thế ngã xuống vực sâu u tối!”

Hai tay ông vung loạn xạ.

“Cơ thể gã khổng lồ nặng nề cứ thế rơi sâu, sâu thật sâu xuống hố. Nhưng lời gã nguyện vẫn vọng mãi, mãi, mãi lên trên:

Ta... nguyên... rửa... người... và... tất... cả... đồng... loại... của... người.

Sẽ... bị... ta... ăn... thịt... từ... nay... cho... đến... khi... tuyệt... chúng!

Thời gian dài như vô tận... Cuối cùng, tên ác quỷ ngã sầm lên vách đá lởm chởm dưới đáy hố.

SẦM!

Nhưng rồi... nhưng rồi... thay vì bị nghiền nát, cơ thể gã lại biến thành... cái gì thế nhỉ, làn khói đen khổng lồ ư?”

Ông nội dừng lại, bối rối gãi đầu. Ông đột nhiên rú lên kinh hoàng.

“Ôôôi khôngggg! ... Một bầy côn trùng kêu vo ve!”

Alexis há hốc miệng.

“Người anh hùng của chúng ta may mắn thoát chết, nhưng bị thương nặng. Từ đầu đến chân cậu nổi đầy vết mẩn đỏ, ngứa ngáy như bị cả tổ kiến lửa đốt! Thế là cậu thét lên: *Đau quá! Đau quá! Đau quá!* và gãi sồn sột khắp người.”

Ông lắc đầu và kết luận:

“Thế đấy, Alexis. Đó là sự tích con muỗi và vì sao loài người bị chúng đốt đến tận bây giờ!”

Alexis vừa cười khúc khích vừa đảo mắt.

“Tiết sinh học hôm nay đến đây là kết thúc. Trời tối rồi, chúng ta mau về thôi. Nếu không tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường trước khi bà về, bà sẽ mắng cả hai ông cháu đấy!”

Nhìn ông quay bước đi, Alexis gật gù.

Ông nội giống như cái rương bụng chứa đầy truyện vậy.

Dường như lúc nào ông cũng cất sẵn chuyện trong túi áo. Từ sợi tơ rút ra từ truyền thuyết được nghe kể nhiều đời, từ giấc mơ còn nhớ, hay